

podle tohoto zákona, nýbrž o nárok ze smlouvy. Proto se mohl žalobce po skončení služebního poměru vzdáti platně svého nároku na plné služné a bylo zjištěno, že tak skutečně učinil. Platnosti jeho vzdání nepřekáží ani § 140 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n., od 1. července 1934 ve znění vyhlášky č. 189/1934 Sb. z. a n., protože to ustanovení prohlašuje neplatnými jen ujednání, která by omezovala nebo vylučovala platnost tohoto zákona v neprospěch pojištěnců nebo jejich příslušníků a ani toto výjimečné ustanovení nelze vztahovati na jiné než z téhož zákona plynoucí nároky. Žalobce se však nevzdal po skončení služebního poměru žádného nároku z tohoto zákona, zejména nemocenského, nýbrž, jak bylo zjištěno, zavázal se zaplatiti žalované firmě scházející částku 8.681 Kč 02 h, po odečtení vzájemných nároků ve výši 1.744 Kč 40 h ve zbytku 6.931 Kč 62 h a dohodl se s ní, že tím budou jeho veškeré nynější a také budoucí nároky z bývalého služebního poměru vyrovnány. Takové ujednání po skončení služebního poměru jest platné (srov. rozh. č. 15262 Sb. n. s.).

Čís. 16852.

Nekalá soutěž (zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

Projev notáře, učiněný v podání řízeném na pozůstalostní soud o přisouzení útrat za jeho dřívější činnost jako soudního komisaře, že pozůstalost nebude v dohledné době vyřízena, poněvadž je projednávána advokátem, může založiti skutkovou podstatu § 1 zák. proti nekalé soutěži.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1938, Rv I 3181/37.)

Žalovaný notář jako soudní komisař pořídil v pozůstalostní věci po Marii Z. úmrtní zápis a soupis pozůstalosti, a když projednání pozůstalosti bylo žalovanému na návrh dědiců odňato a dědicům bylo povoleno písemné projednání žalobcem — advokátem — jako jejich právním zástupcem, likvidoval za uvedené úkony útraty, jež nebyly pozůstalostním soudem ihned určeny. Dne 19. listopadu 1936 předložil žalovaný pozůstalostnímu soudu podání, v němž uvedl: »V pozůstalostní věci po Marii Z. byla práce soudního zjištění oprávněných dědiců, sepsání soupisu a odhadu, ukončena, a to již před rokem. Jelikož tuto pozůstalost projednává advokát, nelze míti za to, že tato pozůstalost bude vyřízena v dohledné době, prosím, okresní soude, račiz mně jako soudnímu komisaři ve spisu likvidované útraty přisouditi a vydati o tom usnesení.« Tvrdě, že obsah uvedeného podání jest způsobilý poškoditi žalobce jako soutěžitele v hospodářském styku a že je v rozporu s dobrými mravy soutěže, navrhl žalobce, I. aby byl žalovaný uznán povinným zdržeti se každého údaje toho obsahu, že pozůstalost nebude v dohledné době vyřízena, poněvadž jest projednávána advokátem, a II. aby žalobci bylo přiznáno právo uveřejniti pravoplatný rozsudek do jednoho

měsíce na útraty žalovaného v určitých periodických časopisech. S o u d p r v é s t o l i c e zamítl žalobu. D ů v o d y: Podle §§ 184 až 186 not. ř. z 21. května 1855, č. 94 ř. z. mohou býti notáři ustanoveni k provedení jednání v pozůstalostních záležitostech jako soudní komisaři. Podle § 29 nesp. pat. ve znění zákona z 8. června 1923, č. 123 Sb. z. a n. jsou notáři v místech, kde jsou sborové soudy první stolice, oprávněni vykonávati v § 184 not. ř. uvedená jednání jako soudní komisaři, stranám jest však dáno na vůli, aby si samy sepsaly nebo daly sepsati pozůstalostní výkazy a příslušná podání, patřící k projednání zmocněnci podle zákona oprávněnému. Se zřením na to, že mohou jak notář jako soudní komisař nebo zmocněnec stran, tak advokát jako zmocněnec stran prováděti projednání pozůstalosti za úplatu, jsou oba soutěžiteli ve smyslu § 46 zák. proti nek. sout. V pozůstalostním řízení D II 20/35 byl žalovaný jako soudní komisař pověřen provedením projednání, pozůstalost byla mu však na návrh dědiců soudem odňata a její vyřízení dáno žalobci jako zmocněnci dědiců, a proti tomu se žalovaný bránil podáním z 26. února 1935. I z toho vychází najevo, že žalobce i žalovaný byli soutěžiteli. Přes to nemůže býti shledávána v pozastaveném projevu žalovaného skutková podstata zlehčování podle § 10 zák. proti nek. sout. Vyjádření žalovaného obsahuje sice osobní útok proti žalobci, není však způsobilé poškoditi žalovaného, ježto ono vyjádření učiněno bylo v podání na soud, který nemá vliv na to, aby žalobci dal projednávat pozůstalosti. Vyjádření žalovaného by bylo způsobilé poškoditi žalobce jen tehdy, kdyby bylo bývalo učiněno vůči straně, která zamýšlela pověřiti žalobce nebo advokáta provedením projednání pozůstalosti. Nemůže se proto právem tvrditi, že prohlášení bylo učiněno za účelem soutěže a že bylo způsobilé poškoditi žalobce. O d v o l a c í s o u d potvrdil napadený rozsudek. D ů v o d y: Soud první stolice posoudil sporný případ po právní stránce správně a žalobu právem zamítl. Otázka, zda žalovaný jest žalobcovým soutěžitelem, nepadá s hlediska § 10 zák. proti nek. sout. vůbec na váhu, poněvadž nekalé soutěže může se dopustiti kdokoliv, tudíž i nesoutěžitel. Jde ovšem o to, zda se tak stalo za účelem soutěže, t. j. s úmyslem neb z pohnutky zeslabiti soutěžitelskou posici žalobcovu neb aspoň s vědomím, že se tak může státi. I když lze připustiti, že jde o zlehčovací výrok a že by za určitých okolností mohl soutěžitelsky zapůsobiti v žalobcův neprospěch, jest odvolací soud přece jen toho názoru, že v souzeném případě není bezpečně dokázán soutěžitelský účel, neboť třeba se žalovaný notář ve své vlastnosti jako placený zástupce stran ocitá v soutěžitelském poměru k žalujícímu advokátovi, neučinil zřejmě svůj zlehčovací výrok v úmyslu soutěžitelském, neboť učinil jej v úředním podání jako soudní komisař, v podání určeném jediné pro potřebu soudu, o němž mohl přes nahlédací právo účastníků důvodně předpokládati, že se nedostane na vědomost jiným osobám, a nebyl proto onen výrok způsobilý zlehčiti a poškoditi žalobce jako soutěžitele v očích klientely, takže nejsou tu podmínky § 10 zák. p. n. s. Avšak ani s hle-

diska § 1 uved. zák. nelze uvažovati o nekalé soutěži, poněvadž se pozastavený výrok nestal v hospodářském styku, jak to řečený předpis předpokládá.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby pod I., jinak odvolání nevyhověl.

Důvody:

Podle názoru dovolacího soudu je v pozastaveném jednání žalovaného naplněna již skutková podstata § 1 zákona proti nekalé soutěži. Žalovaný se nemůže dovolávati toho, že byl v oné pozůstalostní věci činný jako soudní komisař, neboť tato jeho funkce v době podání jeho žádosti ze dne 19. listopadu 1936 o ustanovení účtovaných útrat již dávno pominula a k odůvodnění jeho žádosti, aby mu soud přisoudil účtované útraty, které mu vzešly z činnosti jako soudního komisaře, nebylo nikterak potřebí, aby se dotkl činnosti žalobce jako soutěžitele způsobem, který oba nižší soudy považují za závadný. Zmínky žalovaného otom, že prý pozůstalost nebude v dohledné době projednána, protože ji projednává advokát — žalobce —, nebylo k obhájení zájmů žalovaného jako bývalého soudního komisaře vůbec potřebí a ani nebyla v souvislosti s jeho funkcí jako soudního komisaře anebo s jeho hospodářským zájmem, který co do útrat z této činnosti vyplýval pro žalovaného. Proto nelze ho zprostiti odpovědnosti podle zákona proti nekalé soutěži a nezprošťuje ho této odpovědnosti ani to, že se jeho závadný projev, který nelze srovnati s požadavkem dobrých mravů soutěže, stal vůči soudu a nikoliv přímo proti stranám jako zákazníkům, když přece nutno připustiti možnost, že se o něm strany jako účastnice řízení pozůstalostního mohly dověděti a že u nich mohl nepříznivě působiti v neprospěch žalobce jako soutěžitele, neboť je v něm obsažena nepřímá výtká, že žalobce jako advokát úmyslně projednání pozůstalosti protahuje.

Kdyby byl žalovaný dbal požadavků dobrých mravů soutěže, byl by závadný projev ze svého podání vyloučil a mohl tak učiniti bez jakéhokoli nebezpečí, že by tím jeho zájmy jakkoli byly dotčeny. Onen výrok se dotýkal činnosti žalobce jako podnikatele, stal se tedy v hospodářském styku, třebaž k němu došlo za soudního řízení.

Co do uveřejnění rozsudku dovolání nebylo vyhověno, protože dovolací soud má za to, že v souzeném případě hledě na okolnosti, za nichž k projevu došlo, nebylo potřebí onoho opatření podle § 18 zák. proti nekalé soutěži.

Čís. 16853.

Proti rozhodnutí rekursního soudu o nárocích správce konkursní podstaty není dalšího opravného prostředku, ať ono rozhodnutí jest opřeno o hmotné, nebo o formální právo.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1938, R I 320/38.)